

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 696/2017-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SOZEF, s. r. o. SK, Majerová 302/15, Hažlín, zastúpenou advokátkou JUDr. Evou Mišíkovou, Laurinská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Topoľčany č. k. Pv 352/15/4406-64 zo 14. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SOZEF, s. r. o. SK, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SOZEF, s. r. o. SK (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 352/15/4406-64 zo 14. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že vyšetrovatelka Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Topoľčanoch (ďalej len „vyšetrovatelka“) uznesením pod ČVS: ORP-203/VYŠ-TO-2015 z 5. júna 2015 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začala trestné stíhanie pre zločin zvýhodňovania veriteľa podľa § 240 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

Dňa 14. septembra 2016 vyšetrovatelka podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo 14. septembra 2016 sťažovateľka podala 26. septembra 2016 sťažnosť prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Sťažovateľka uvádza, že už v tejto sťažnosti poukazovala na to, že „... vyšetrovatelka odignorovala závažné podozrenia odôvodňujúce potrebu začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči [REDAKOVANÉ] za trestné činy podvodu...“, pričom svoje tvrdenia aj podrobne odôvodnila.

Okresná prokuratúra uznesením č. k. Pv 352/15/4406-47 z 10. októbra 2016 uznesenie vyšetrovatelky zo 14. septembra 2016 zrušila a uložila jej, aby vo veci znovu konala a rozhodla.

Dňa 10. januára 2017 vyšetrovatelka uznesením pod ČVS: ORP-203/VYŠ-TO-2015 (ďalej len „uznesenie vyšetrovatelky z 10. januára 2017“) opätovne podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Sťažovateľka poukazuje na to, že vyšetrovatelka len veľmi všeobecne odôvodnila svoj záver, prečo nemohlo dôjsť k trestnému činu podvodu, nevyjadrila sa ani k jednému z jej sťažnostných dôvodov, ktoré namietala už vo svojej predchádzajúcej sťažnosti. Proti uzneseniu vyšetrovatelky z 10. januára 2017 preto podala 18. januára 2017 sťažnosť, v ktorej zopakovala a doplnila svoju argumentáciu z predchádzajúcej sťažnosti a žiadala, aby sa touto argumentáciou orgány činné v trestnom

konaní riadne zaoberali a dali jej na ňu riadne odpovede (predmetnú argumentáciu zo sťažnosti podanej proti uzneseniu vyšetrovateľky z 10. januára 2017 zároveň skopírovala aj do svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pozn.).

Okresná prokuratúra o tejto sťažnosti rozhodla napadnutým uznesením tak, že ju zamietla ako nedôvodnú.

Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutým uznesením okresná prokuratúra porušila jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. Napadnuté uznesenie bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 17. februára 2017, a preto sťažnosť adresovanú ústavnému súdu považuje za včas podanú, a keďže proti napadnutému uzneseniu nemá žiaden iný účinný prostriedok nápravy, považuje ju za jediný účinný prostriedok nápravy.

Podľa názoru sťažovateľky okresná prokuratúra sa jej rozsiahlou argumentáciu týkajúcou sa spáchania trestného činu podvodu vôbec konkrétne nezaoberala, len vo všeobecnosti skonštatovala, že *„Jednoznačne konštatujem, že vyšetrovateľ PZ sa v intenciách opatrenia o záväznom pokyne na vyšetrovanie vysporiadal so všetkými okolnosťami, keď konštatoval, že z nich nevyplýva podozrenie z ďalších trestných činov, naznačených v dôvodoch sťažnosti.“* Zastáva názor, že z napadnutého uznesenia nie je možné zistiť, na základe akých skutočností okresná prokuratúra dospela k uvedenému záveru, keďže tento nie je opretý o žiadnu konkrétnu argumentáciu. Ďalej uvádza, že *«Len na základe špekulatívnej úvahy sa je možné domnievať, že k tomuto všeobecnému a nekonkrétnemu (a taktiež aj nesprávnemu) záveru prokurátorky, by sa teoreticky mohlo vzťahovať vyjadrenie prokurátorky o tom, že na základe tvrdení [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] „nebolo možné postupovať podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a začať trestné stíhanie pre trestné činy naznačené sťažovateľkou. Dôvod takéhoto záveru však – najmä v kontexte mojej rozsiahlej argumentácie zo dňa 18. 01. 2017 – prokurátorka vôbec nekonkretizovala a neuviedla a teda takéto jej tvrdenie je potrebné vyhodnotiť ako svojvoľné. Tiež je možné špekulovať o tom, či prokurátorka chcela svoj záver oprieť ešte aj o svoje tvrdenie z napadnutého uznesenia o tom, že [REDAKOVANÉ] „poprel okolnosti pôvodne uvádzané*

svedkyňou [REDACTED] o existencii čiastky 200.000 Eur pre [REDACTED]“. Práve toto skutkové zistenie som však už v mojich predchádzajúcich podaniach zo dňa 26. 09. 2016 a tiež aj zo dňa 18. 01. 2017 konkrétne rozanalyzoval a prišiel som k záveru, že takáto skutočnosť – existencia vyplatenia či nevyplatenia sumy 200.000,- EUR „pre [REDACTED]“ – nemá žiadny vplyv na posúdenie naplnenia či nenaplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Tento môj záver obsahovala aj moja písomnosť zo dňa 18. 01. 2017, ako jeden z hlavných argumentačných dôvodov naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Prokurátorka mi však v napadnutom uznesení nedala žiadnu odpoveď ani na tento sťažnostný (argumentačný) dôvod (a ani na žiadne ďalšie sťažnostné dôvody), čo viedlo k jej nesprávnemu záveru o tom, že „V kontexte týchto svedeckých výpovedí neprichádzal do úvahy postup podľa § 199 ods. 1 Tr. por.“ – vid' str. č. 4, hore, napadnutého uznesenia...

Takéto konanie, kedy mi prokurátorka na moju konkrétnu argumentáciu (sťažnostné dôvody) zo dňa 18. 01. 2017 (vo vzťahu k trestnému činu podvodu) nedá žiadne konkrétne odpovede a takúto moju argumentáciu odmietne iba všeobecne a to iba zopakovaním záverov, ktorých nesprávnosť som ja v mojom skoršom podaní zo dňa 18. 01. 2017 už namietal (a to bez toho, aby sa obsahom mojich skorších námietok konkrétne zaoberala), je potrebné vyhodnotiť ako konanie v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.». Zároveň je presvedčená, že keďže sa okresná prokuratúra v napadnutom uznesení jej sťažnostnými dôvodmi týkajúcimi sa naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu riadne nezaoberala, objektívne ich nevyhodnotila a nedala jej na ne odpovede, svojím postupom porušila aj viaceré ustanovenia Trestného poriadku [§ 1, § 2 ods. 5, 6, 10 a 12 a § 230 ods. 1 a 2 písm. e), pozn.]. Nedostatkami obdobného charakteru trpí podľa jej názoru aj konanie vyšetrovatelky, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo (ako tzv. „výsledkové konanie“). Postup uplatnený v napadnutom uznesení a v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, a jeho záver nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný, pretože negarantuje jej základné právo na inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že vychádzajúc z príslušných ustanovení Trestného poriadku mala právo domáhať sa v rámci tzv. adhézneho konania uplatnenia

svojho nároku na náhradu škody v trestnom konaní, zároveň podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny mala právo na to, aby toto trestné konanie malo určitú kvalitu a aby o rozhodnutí o tomto trestnom konaní neboli odôvodnené pochybnosti a aby bolo založené na preskúmateľných a objektívnych dôkazoch. K takémuto konaniu však postupom okresnej prokuratúry pri napadnutom uznesení (v nadväznosti na jemu predchádzajúci postup vyšetrovatelky) nedošlo. Považuje za potrebné dodať, že *«ani uplatňovanie si svojich nárokov poškodeným prostredníctvom tzv. „civilných“ súdov nezbavuje prokurátora povinnosti stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, v zmysle ustanovenia § 2 ods. 5 TP. Ak navyiac bol nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom mojou osobou v rámci tzv. adhézneho konania riadne v trestnom konaní uplatnený a nebolo doposiaľ rozhodnuté oprávneným orgánom o tom, že mi takéto právo v trestnom konaní nepatrí, prokurátorka nie je oprávnená odoprieť môj nárok svojou vyššie uvedenou svojvoľnou argumentáciou a svojvoľným rozhodnutím a odoprieť mi uplatnenie tohto nároku na základe kvality konania, ktorá nepochybne je v rozpore s ustanovením čl. 46 ods. 1 ústavy v rámci práva na tzv. inú právnu ochranu.»*

S poukazom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vydal takýto nález:

„1. Základné právo spoločnosti SOZEF, s. r. o. SK, [REDAKOVANÉ], Majerová 302/15, Hažlín 086 14, okres Bardejov, na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením námestníčky okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany sp. zn. Pv 352/15/4406-64, zo dňa 14. februára 2017, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie námestníčky okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany sp. zn. Pv 352/15/4406-64, zo dňa 14. februára 2017, a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva spoločnosti SOZEF, s. r. o. SK, [REDAKOVANÉ], Majerová 302/15, Hažlín 086 14, okres Bardejov, náhradu trov konania, ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Evy Mišíkovej, s. r. o., [REDAKOVANÉ], Laurinská 2, 811 01 Bratislava 1, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením okresnej prokuratúry z dôvodu, že okresná prokuratúra odmietla jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky z 10. januára 2017 ako nedôvodnú bez toho, aby sa s jej obsahom riadne vysporiadala a poskytla jej dostatočnú odpoveď na jej argumentáciu týkajúcu sa naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Sťažovateľka považuje závery okresnej prokuratúry obsiahnuté v napadnutom uznesení z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv sťažovateľkou ústavný súd zdôrazňuje, že cieľom jeho právomoci ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmavať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne

závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd v obdobných prípadoch konštantne vo svojej judikatúre uvádza, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06), t. j. právo na vznesenie obvinenia, prípadne podanie obžaloby nemá ústavný základ, a teda nepožíva ústavnú ochranu. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu je len jemu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v danom prípade orgánov prokuratúry) zákonom ustanoveným spôsobom sa zaoberať podaním, v ktorom dotknutá osoba oznamuje skutočnosti podľa nej nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, a o vybavení takeého oznámenia dotknutú osobu riadne vyrozumieť. Súčasťou tohto práva však nie je právo, aby orgány činné v trestnom konaní podaniu oznamovateľa vyhovel v tom zmysle, že rozhodnú podľa jeho predstáv (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09). Ústavný súd opakovane judikuje, že čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

V tejto súvislosti ústavný súd tiež poznamenáva, že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (m. m. I. ÚS 68/2012).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označenými základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, pričom v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy aj obsah uznesenia vyšetrovateľky z 10. januára 2017, keďže označené rozhodnutie vyšetrovateľky a napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Vyšetrovateľka uznesením z 10. januára 2017 po tom, ako jej okresná prokuratúra uznesením č. k. Pv 352/15/4406-47 z 10. októbra 2016 zrušila uznesenie zo 14. septembra 2016 a uložila jej, aby vo veci znovu konala a rozhodla, podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila trestné stíhanie vedené pre zločin zvýhodňovania veriteľ'a podľa § 240 ods. 1 a 3 Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Vyšetrovateľka v odôvodnení svojho rozhodnutia po zhodnotení všetkých vo veci relevantných dôkazov vrátane v súlade s pokynmi okresnej prokuratúry doplnenými dôkazmi (*„výsluch [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], bola vykonaná konfrontácia medzi svedkom [redacted] a poškodeným [redacted]. Okrem uvedených boli vykonané: výsluch [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], bol zabezpečený účtovný materiál spol. [redacted], Zmluvy o dielo, účtovný materiál*

spol. ██████████, /faktúry v sledovanom období/ Znalecký posudok znalca z odboru ekonómia a manažment č. 10/2016, doplnenie č. 1 Znaleckého posudku 10/2016, listinný materiál z konaní Rozsudok v mene SR 1 T/119/2011 zo dňa 19. 6. 2012 a Rozsudok v mene SR 4 To/12/2013-995 zo dňa 21. 2. 2013“) uviedla: «Prečinu zvýhodňovanie veriteľa podľa § 240 ods. 1 ods. 3/ Trestného zákona sa dopusti ten, kto ako dlžník, ktorý nie je schopný platiť svoje záväzky, zmari hoci aj čiastočne uspokojenie svojho veriteľa tým, že zvýhodní iného veriteľa a spôsobí škodu veľkého rozsahu.

Dlžníkom je osoba, ktorá je na základe existujúceho záväzkového vzťahu povinná niečo dať, konať, zabezpečiť, zdržať sa konania, alebo strpieť. Na druhej strane záväzkového vzťahu sa nachádza veriteľ s právom na plnenie voči dlžníkovi. Podstatným znakom tohto trestného činu je neschopnosť dlžníka plniť svoje záväzky. V zásade musí ísť o už splatné reálne záväzky, nielen o ich účtovný stav. Splatný je taký záväzok ktorý je plniteľný z hľadiska uplynutia dohodnutej doby. Dlžník je v úpadku ak je platobne neschopný alebo predĺžený.

Zvýhodňovanie iného veriteľa sa rozumie síce plnenie povinnosti dlžníka voči veriteľovi z reálne existujúceho vzťahu, nie však na základe zásad pomernosti a rovnomernosti, ktoré sú pre stav neschopnosti dlžníka plniť si svoje splatné záväzky najpodstatnejšie. Veritelia s rovnakými právami majú pri riešení úpadku dlžníka rovnaké postavenie, zvýhodňovanie niektorých veriteľov je neprípustné. Plnenie, ktoré nezodpovedá zásade pomerného uspokojenia môže byť veriteľovi poskytnuté i vzájomným započítaním objektívne existujúcich pohľadávok Predmetným konaním dlžník koná v prospech jedného veriteľa na úkor iného resp. ostatných.

Z vykonaných zistení, s poukazom na výpovede svedkov a doplnenie znaleckých záverov mám zato, že vykonaným šetrením a po doplnení vyšetrovania je preukázané, že štatutár spol. ██████████, bol v sledovanom období schopný plniť svoje splatné záväzky voči dlžníkovi spol. SOZEF s. r. o. Jedným z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu zvýhodňovanie veriteľa však je neschopnosť plniť si svoje záväzky. Zvýhodňovanie veriteľa spočíva v tom, že dlžník, ktorý je platobne neschopný alebo predĺžený plní jednému veriteľovi spôsobom nezodpovedajúcim zásade pomerného uspokojenia na úkor ostatných veriteľov. Páchatelom uvedeného trestného činu môže byť iba dlžník, ktorý nie je schopný plniť svoje záväzky. Znalkyňa v znaleckom posudku

a dopočítí však vyhodnotila, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], mala dostatok finančných prostriedkov na úhradu faktúr vo výške 325.251,90 Eur, to znamená, že spol. [REDAKOVANÉ], nie je dlžníkom, ktorý nie je schopný si plniť svoje záväzky, v tomto prípade neboli naplnené pojmové znaky trestného činu o ktorom sa vedie trestné stíhanie. Taktiež v tomto prípade nedošlo ani k trestnému činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona, ktorého sa dopustí páchatel', ktorý sa na škodu cudzieho majetku obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu, resp. využije niečí omyl, konateľ spol. [REDAKOVANÉ], by naplnil skutkovú podstatu tohto trestného činu v prípade ak by obchodno-zmluvný vzťah uzatváral už s úmyslom za práce nezaplatiť, resp. ak by predstieral nepravdivé skutočnosti. Ide napríklad o skutočnosť, že napriek tomu, že spoločnosť už nefunguje a nevykonáva žiadnu obchodnú činnosť, predstiera jej fungovanie a vyláka vykonanie prác už s úmyslom za tieto vôbec nezaplatiť. Takáto skutočnosť však zistená nebola.

Podobne bola preskúmaná i skutočnosť ďalších možných trestných činov v súvislosti s vedením spoločnosti, pričom z výsluchov svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bolo zistené, že spol. [REDAKOVANÉ], v sledovanom období viedol a riadil [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bola formálne ustanovená za konateľku spoločnosti, avšak chodila do práce na sídlo spoločnosti na ul. [REDAKOVANÉ], kde mala prístup k pokladni a k účtom spoločnosti. Taktiež boli preverené i skutočnosti v súvislosti s prevzatím „odmeny“ vo výške 200.000,- Eur od [REDAKOVANÉ], pričom boli vypočítaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], avšak z ich výpovedí taká skutočnosť, ktorá by svedčila o dohode resp. odmene, zistená nebola. Taktiež bola preverená skutočnosť vyplývajúca z konfrontácie, v ktorej [REDAKOVANÉ] nepriamo obviňuje [REDAKOVANÉ], že finančné prostriedky spol. [REDAKOVANÉ], vo výške 100.000,- Eur použila zrejme na kúpu a rekonštrukciu jej súkromného bytu, kde v súvislosti s touto skutočnosťou bola preverená možnosť páchania trestného činu poškodzovanie veriteľa, pričom bolo zistené, že práve [REDAKOVANÉ] bol v sledovanom období partnerom v osobnom živote [REDAKOVANÉ], avšak zistenie, či v skutočnosti boli prostriedky spol. [REDAKOVANÉ], jedným z partnerov použité na súkromné účely, nie je možné vykonať, pretože v účtovnom materiáli spol. [REDAKOVANÉ], práve absentujú faktúry a bloky k výdavkom na pokladni, ktoré nie sú podložené účtovne, čo znamená, že nie je

možné zistiť, za akým účelom boli tieto použité, nie je možné ich ani žiadnym spôsobom dohľadať, čo vyplýva z výpovedí oboch do konania zabezpečených výsluchov: účtovníčky [REDACTED], ktorá [REDACTED] a [REDACTED] neustále nabádala k dokladovaniu pokladne ako aj znalkyne [REDACTED]...

Vzhľadom k tomu, že v danom prípade neboli naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu zvyhodňovanie veriteľa a ani iného trestného činu, neboli zistené žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo možné vyvodit' trestnú zodpovednosť voči konkrétnym osobám a vzhľadom k tomu, že vyšetrovaný skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, som rozhodla tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.»

Námestníčka okresnej prokurátorky okresnej prokuratúry napadnuté uznesenie, ktorým zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľky z 10. januára 2017, po zhrnutí podstatných bodov sťažnosti sťažovateľky a preskúmaní podmienok na podanie sťažnosti odôvodnila svoje rozhodnutie takto: „Preskúmaním uznesenia, ako aj súvisiaceho spisu som zistila, že vyšetrovateľ PZ vyhodnotil dôkaznú situáciu zákonne, keď konštatoval, že zo zabezpečených dôkazov vyplynulo, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie viedlo, nie je trestným činom.

V napadnutom uznesení vyšetrovateľa som nezistila prvky arbitrárnosti, na ktoré poukazuje sťažovateľka. Som toho názoru, že vyšetrovateľ PZ vyhodnotil všetky dôkazy v zmysle zásad, uvedených v ustanovení § 2 Tr. por. Podrobne rozviedol jednotlivé svedecké výpovede a tieto následne vyhodnotil.

Možno konštatovať, že v uvedenej veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchmi svedkov, zabezpečením značného množstva listinných dôkazov a tiež znaleckým dokazovaním.

V tejto súvislosti bolo potrebné pre vyhodnotenie dôkaznej situácie jednoznačné vyjadrenie znalca účtovníka k platobnej neschopnosti dlžníka, od ktorej sa odvíjalo ďalšie dokazovanie.

Doplňujúcim výsluchom znalca účtovníka boli vysvetlené rozdiely v záveroch znaleckých posudkov, keď znalec tieto nezrovnalosti vysvetlil, uviedol, že spoločnosť [REDACTED] mala dostatok finančných prostriedkov na úhradu faktúr, nebola platobne neschopná. V nadväznosti na takéto vyjadrenie znalca už nebolo potrebné zisťovať ďalších

veriteľov, ako to požaduje sťažovateľka, nakoľko už prvá okolnosť, podstatná pre právne posúdenie skutku bola zodpovedaná. Pri trestnej činnosti ekonomického charakteru je znalecké dokazovanie z odboru ekonómia najpodstatnejším dôkazom. Vzhľadom na odstup času, keď skutok sa mal stať v období rokov 2008-2009, nie je možné spochybňovať účtovné doklady spoločnosti, predložené k znaleckému skúmaniu. Sťažovateľka síce argumentuje svedeckými výpoveďami, podľa ktorých reálne finančné prostriedky k dispozícii neboli, najmä svedeckou výpoveďou [REDAKOVANÉ], ktorý poprel, že by disponoval peniazmi v objeme, ktorý vyčíslil znalec, v jednotlivých častiach sťažnosti si však značne odporuje, keď v jednej časti poukazuje na výpoveď tohto svedka a v ďalšej časti sťažnosti ho označuje za absolútne neverohodného svedka.

Výpoveď tohto svedka nepovažujem za vierohodnú, nakoľko tento už ako obžalovaný v inej trestnej veci argumentoval týmto istým spôsobom – neexistenciou disponibilných finančných prostriedkov, pričom jeho tvrdeniam neuverili ani súdy I. a II. stupňa a následne ani Najvyšší súd SR /pri preskúmaní dovolania odsúdeného/ a na základe znaleckého dokazovania, aj po dopĺňaní dokladov k znaleckému dokazovaniu bol odsúdený za inú ekonomickú trestnú činnosť. V tomto kontexte vyznievajú aj svedecké výpovede [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla niekoľko kontroverzných okolností a ku ktorým sa už neskôr odmietla vyjadriť. Pripomínam, že na ich základe nebolo možné postupovať podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a začať trestné stíhanie pre trestné činy, naznačené sťažovateľkou. Tiež poukazujem na svedeckú výpoveď účtovníčky spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá potvrdila, že účtovne financie boli v pokladni, ona do pokladne prístup nemala a upozorňovala konateľov, aby takú veľkú hotovosť pokryli výdavkami. Konatelia tak neurobili a nezdokladovali žiadnymi výdavkovými dokladmi hotovosť v pokladni.

Jednoznačne konštatujem, že vyšetrovateľ PZ sa v intenciách opatrenia o záväznom pokyne na vyšetrovanie vysporiadal so všetkými okolnosťami, keď konštatoval, že z nich nevyplýva podozrenie z ďalších trestných činov, naznačených v dôvodoch sťažnosti.

Za dostatočné tiež považujem vyjadrenie svedka [REDAKOVANÉ], ktorý poprel okolnosti pôvodne uvádzané svedkyňou [REDAKOVANÉ] o existencii čiastky 200.000 Eur pre [REDAKOVANÉ]. V kontexte týchto svedeckých výpovedí neprichádzal do úvahy postup podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Obdobne aj v súvislosti s ďalšími tvrdeniami [REDAKOVANÉ], na ktoré poukazuje sťažovateľka, bola snaha o doplnenie konkrétnych okolností

jej výsluchom. Nakoľko využila svoje právo a odmietla ďalej k veci vypovedať, ňou prezentované tvrdenia nebolo možné bez doplnenia vyhodnotiť, už vôbec nie postupovať podľa § 199 ods. 1 tr. por. a začať trestné stíhanie.

Záverom poukazujem na okolnosť, že každý má nárok na to, aby sa jeho podaniami a návrhmi orgány činné v trestnom konaní zaoberali a aby ich vybavili, nikto však nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave...“

Ako už bolo uvedené, k porušeniu označených práv sťažovateľky malo dôjsť tým, že okresná prokuratúra odmietla jej sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky z 10. januára 2017 bez toho, aby sa s jej obsahom riadne vysporiadala a poskytla jej dostatočnú odpoveď na jej argumentáciu týkajúcu sa naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry napriek tomu, že námestníčka okresnej prokurátorky okresnej prokuratúry poskytla sťažovateľke v podstatných bodoch jej sťažnostnej argumentácie odpoveď postačujúcu na odôvodnenie výroku jej rozhodnutia, ústavný súd musí prisvedčiť sťažovateľke, že otázkou naplnenia skutkovej podstaty trestného činu podvodu sa zaoberala len všeobecne, a to v podstate len tak, že sa stotožnila s uznesením vyšetrovateľky z 10. januára 2017. Na druhej strane však aj takýto spôsob vysporiadania sa s vecou obstojí, pokiaľ orgán verejnej moci, ktorého rozhodnutie jemu nadriadený orgán verejnej moci preskúmava, sa predmetnou otázkou zaoberal v rozsahu postačujúcom na odôvodnenie výroku svojho rozhodnutia. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na uznesenie vyšetrovateľky z 10. januára 2017, v ktorom vyšetrovateľka považovala na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že v danom prípade nedošlo ani k trestnému činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona.

Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako v tejto veci zaujala okresná prokuratúra, resp. aj vyšetrovateľka, s ktorej rozhodnutím sa okresná prokuratúra stotožnila, nemôže viesť k záveru, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, prípadne neudržateľné a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor okresnej prokuratúry svojím vlastným.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Preskúmaním predmetnej veci ústavný súd prihliadajúc aj na svoju už ustálenú judikatúru dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a obsahom sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Zároveň ústavný súd poznamenáva, že zastavenie trestného stíhania sťažovateľke nebráni, aby si spomínaný nárok na náhradu škody uplatnila v konaní pred inými na to príslušnými orgánmi, napr. v civilnom procese. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017